Kulturchef: Gabriel Byström 031-62 46 40. Biträdande kulturchef: Fredrik Sundh 031-62 42 92 • E-post: kultur@gp.se

FÖRFATTARE. Sara Shilo skildrar handfast och stundvis poetiskt ett folks öde genom familjen Dadon.

vardagen för barnen i det krigshärjade området. Dudi som tar hand om sin rastlösa bror Itzik, som i sin tur inte drar sig för någonting och gärna drömmer om en framtid som terrorist. De gör inbrott och stökar sig fram längs med gatorna. På barns vis utfordrar de även en tillfångatagen tornfalk som de försöker tämja och göra till sin.

Som starkast blir det i dottern Ettis berättelse där hon söker sin tillflykt till skyddsrummet, intet ont anandes att hennes mor sitter stillsamt på en lekplats medan raketerna faller. Etti berättar sagor för småsyskonen och gör sitt bästa för att ge tröst som är svår att få för den som växer upp under rådande omständigheter.

ÄLDSTA BRODERN KOBI sliter på verkstadsgolvet och tampas dagligen med fattigdom och diskriminering. Efter faderns död har Kobi blivit familjens överhuvud och delar säng med Simona. Hur deras relation egentligen ser ut är höljt i dunkel och kanske det märkligaste sidospåret i denna roman där mutorna aldrig är långt borta för den som röstar på ”rätt ”parti och där drömmarna om ett kliv upp till en högre samhällsklass är dömda att

Sara Shilo hjälper oss att komma nära. Att förstå att det kunde varit vi. Våra barn. Vår make. Våra grannar.

stanna vid just drömstadiet. Om man inte åker till Norge för att rensa fisk och skaffa sig en rik och vacker fru förstås, resonerar Kobi.

Med sitt handfasta och stundvis poetiska språk skildrar Sara Shilo ett folks öde genom familjen Dadon. Hur detta folk sedan de kom till Israel på 1960-talet kämpar med sin nya identitet och det inte helt okomplicerade i att vara arabisktalande jude. I kombination med konflikterna i och utanför landet. Sara Shilo hjälper oss att komma nära. Att förstå att det kunde varit vi. Våra barn. Vår make. Våra grannar. Mitt bland automatvapen, bosättningar och korruption.

ÄVEN OM FALAFELKUNGEN är död främst skildrar ett familjeöde och inte en krigssituation, är det ett öde som har sina egna och alldeles speciella förutsättningar – tydligt präglade av krigets vardag. I vardagen växer förståelsen för prövningarna som denna minoritetsgrupp utsätts för. Gestaltningen tränger sig på med sina dofter, sin uppgivenhet och sin ensamhet.

Framför allt blir det påtagligt hur ensamma dessa sju individer är. Trots att de fortfarande är många i familjen har var och en slutligen bara sig själv. Till och med tvillingarna är i sin symbios utmejslade var och en för sig. Dömda att klara sig på egen hand genom livet.

HANNA JEDVIK

• Läser du i eGP kan du klicka på bilden och komma till programmet.

Sommarpratare:

Svante Pääbo

Forskaren och biologen Svante Pääbo pratar om människans ursprung, dna-forskning, sin mamma och kärleken som är större än allt annat.

När man lyssnat färdigt är det självklart att Svante Pääbo inleder sitt program med att spela Cornelis Vreeswijks (Sommarkort) En stund på jorden. Det ska handla om livet och de avtryck och vågrörelser vi sätter igång.

PÄÄBO BERÄTTAR OM hur han ägnat sitt yrkesverksamma liv åt att studera dna från våra förfäder och konstaterar att vi har en procent av vårt dna från neanderthalarna. Pääbo säger att han har svårt att slita sig från sitt arbete och efter femtio minuter om små skelettbitar, laboratoriehistorier och ett ganska entonigt uppläsande av det egna cv:t är jag beredd att stänga av radion. Då vrider Pääbo perspektivet och berättar om sitt eget liv.

DET HANDLAR OM mamma Karin som till Sverige 1944, 19 år gammal, och så småningom blev gravid med Sune Bergström, professor och sedermera nobelpristagare som bodde på Östermalm med fru och barn och träffade sin hemlige son på lördagarna. Pääbo pratar fint om sin mor och rösten som annars knappt tar paus för att andas brister när han spelar hennes favoritstycke musik.

”Hoppas du hör detta mamma...”, säger han.

PÄÄBO BERÄTTAR OM sin meditation, sin bisexualitet och sina två barn. Han är lite träig, travar plattityder på prydlig hög men är också genuint inkännande. Programmet tecknar en bitvis motsägelsefull människa som följer spåren bakåt för att finna tröst för att vi bara är här en kort stund.

JOHAN LINDQVIST

Sista meningen:

Det är en av dem saker som kan vara intressant att fundera på under lata sensommardagar.

Musik:

Allt från opera till Cornelis, Gloria Gaynor och Sesame street.

Fredagens sommarvärd:

Karin Kakan Hermansson, konstnär och programledare

Okända krafter styr rörelser

DANS

AXVALLA HED
JUNIPERUS AV OCH MED E=MC2
Idé och koreografi: Gun Lund
Kompositör och musiker: Palle Dahlstedt
Kostymdesign: Anna Kraft
Dansare: E=mc2
Spelas t o m 16/8

På Axvalla hed frammanar danskompanier E=mc2 både naturens och krigets krafter.

Sommardans i fria luften är inte lika vanlig som teater, men koreografen Gun Lund hittar gärna spelrum utanför de vanliga väggarna. Både urbana och naturnära miljöer lockar henne. Nu iscensätter hon och kompaniet E=mc2 *Juniperus* på Axvalla hed, i hjärtat av Västergötland.

JUNIPERUS ÄR DET LATINSKA namnet för de enebuskar som ger heden dess säregna karaktär. Men här är också ett gammalt militärt övningsfält, vilket sätter spår i Lunds koreografi. Det finns stunder i den timslånga föreställningen när svarta kroppar kastas mot marken medan Palle Dahlstedts musik öser oroväckande ljud. Då återverkar de dagliga rapporterna från Gaza som en rysning i aftonsolen. Vad var det man övade här?

Palle Dahlstedt spelar live på stenar, trä och metall sammanförda med modern teknologi. Likt en schaman under sitt tälttak frammanar han figurer i fältet.

DANSARNA DYKER UPP på en kulle en bit bort. Med former lånade av enarna överraskar de åskådaren. Koreografin låter spetiga armar och långsamma lutningar växa till siluetter mot sommarhimlen. Försiktiga omgrupperingar sker med språng eller jordnära krypande som stannar helt – här kan dansare se ut som något korna på heden lämnat efter sig, platsen ger dansen många associationer! Dataspelskamp är ytterligare en.

Gun Lund är skicklig på att skapa gruppdynamik med stora svep eller stillastående dansare med fladdrande händer. I gemensam framåtrörelse utgör de ett hot. Detaljer i Anna Krafts läckert skurna kostymer syns när de kommer nära, liksom dansarnas ögonbindlar, som bidrar till en stundom utommänsklig karaktär. Det är okända krafter som styr rörelserna.

Lika organiskt som de framträdde slukas dansarna av enarnas landskap. En röd ballong mot himlen bildar plötslig kontrapunkt. Som en signal för Carmen Olsson, en artfrämmande älva bland dimmorna som dansar över heden. Vackert, Juniperus kunde sluta där.

LIS HELLSTRÖM SVENINGSON